

Rune Fardal, studerer psykologi

Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Sadisme, nytelsen av lidelsen.

27 Oktober, 2012, Oppdatert 27.10.2012

Utskrift : <http://www.sakkyndig.com/psykologi/artikler/sadisme.pdf>

Enhver narsissistisk forstyrret person, er også en sadistisk person. Hvorfor? Jo fordi de **nyter lidelsen i sine ofre**.

Det er nettopp **nytelsen av lidelsen** som er sadisme. Begrepet sadisme har et motstykke i **masochisme**, nytelsen av egen lidelse.

Sigmund Freud var den første som så en sammenheng mellom sadisme og masochisme, og satte ordene sammen til begrepet sadomasochisme. I narsissistisk sammenheng blir det sadisme som er aktuelt da narsissister ikke typisk liker egen lidelse.

Årsaken til dette er at narsissisters problem er forstyrrelser av "**Selvet**", og dermed ekstrem sårbarhet knyttet til **skam**. De styres av skammen! Og skammen er viktig for å forstå årsaken til nytelse av lidelse, sadisme. Skammen kommer til syne når narsissister kritiseres eller krenkes, da reagerer de med det som kalles **narsissistisk raseri**, en form for **sadistisk aggresjon** hvis motiv ikke er å ødelegge som så, men å påføre emosjonell **lidelse**. Et viktig element her er narsissistens nytelse av denne lidelse. De føler en tilfredshet i å se andre lide slik de selv har følt lidelse fra sine egen barndomstraumer. Det er her det paradoksale i narsissistens adferd blir synlig. De setter inn kraftig psykologisk forsvar i å beskytte seg mot slik lidelse, mens de ikke har noe motforestillinger mot å påføre andre den samme lidelse. Deres egosentriske holdning og manglende empati blir synlig.

Sadismen er projeksjonen av deres egen lidelse. Ved å få denne indre negative

opplevelse ut og over på "krenkeren", oppnår de 2 ting samtidig, for det første lettes deres egen psykiske tilstand og for det andre opplever de at andre har det like ille som dem selv. Deres motiv er rendyrket ikke å nå et **mål**, men å påføre (projisere ut) andre egen lidelse og smerte. Vi kan si de nyter sin **sadisme**. For å forstå dette må man ha kunnskap om "splitting", en psykologisk forsvarsmekanisme der personen har vansker med å forholde seg til motstridende affektive tilstander. For slike er verden svart/hvit. Enten er du med dem eller så er du mot dem, enten er de grandiose guder eller så er de håpløst fortapte. De savner den normale gråsoner der man kan ha både positive og negative sider samtidig. Deres behov for å oppleve vellykkethet er så ekstremt at nederlagsfølelse blir fortrent. De mangler barnets bekreftelse på egen mestring. Alt de bærer på er skammen påført fra egne omsorgsforeldre, et uttrykk for egne omsorgsforeldres sadistiske behov.

Islamske terroristers halshugging er et uttrykk for sadisme. Dersom målet var å drepe ville en kule vært mye mer effektivt. Når man skjærer av et hode på en levende person er det kun et uttrykk for en grenseløs sadistisk grunnholdning. Slike personer må ha manglende affektive evner, de må mangle empati og være ekstremt egosentriske. Hele motivet for en slik grotesk handling ligger i vissheten om at de påfører offeret og tilskuere enorm lidelse. Ikke få videoer over disse bestialske handlinger finnes. Selve projeksjonen av lidelsen er metodens motiv.

Det er ikke selve drepingen som er det sentrale, det kan skje med ett skudd, men å påføre frykt og lidelse, både til offeret og til tilskuere. Det er en åpenbar projeksjon av deres egen skamfølelse, mislykkethet, følelse av tilkortkommenhet, verdiløshet som følge av årtier med diktatorisk undertrykkelse. De behandler andre med sadistisk nedlatenhet, men krever selv ekstrem respekt! De vansirer kvinner, men lager du en tegning, eksploderer de i et irrasjonelt raseri! De tåler ikke blasfemi og dreper små barn, mens de selv sprenger buddhistiske gudebilder og templer. De fremviser alle trekk av narsissistisk irrasjonelt raseri. Det er et raseri grunnet på emosjoner og ikke på rasjonelle beslutninger. Det koker ned til opplevelsen av et negativt Selvbilde.

Derfor er - etter min oppfatning - for eksempel Breivik en psykopat, med klare narsissistiske undertoner fordi hans grandiositet fremstår så sentralt. Men siden både metode og tilsynelatende motiv er planlagte "rasjonelle" handlinger, og ikke emosjonelle innfall, trer de psykopatiske sider mer frem enn de narsissistiske. Han er uhyre kompleks personlighet og en må nok legge til grunn at diagnosesystemene nok legger begrensninger i hvordan man skal kunne kategorisere slike. Han fremviser trekk fra flere diagnoser.

Psykopaten synes skille seg fra narsissisten nettopp ved at deres aggresjon har et **mål**, deres motiv er ikke primært å påføre lidelse, selv om de også gjør dette. De sliter ikke med skammen på samme måte som narsissister, de er ikke så opphengt i sitt grandiose selvbilde som narsissisten. Deres primære motiv er å nå et mål ikke forsvare grandiositeten. Lidelse blir et **middel ikke målet**. Vi så det tydelig ved Breiviks drap. De var effektive, han skjøt ned ungdommer, og deretter et

hodeskudd. Han **mål** var Arbeiderpartiets innvandringspolitikk. Han mål var ikke å lemleste likene, hans mål var ikke å påføre lidelse (selv om mange led). Han mål var "rasjonelt" i betydningen planlagt, meget godt planlagt. Det var ikke impulshandlinger. Han sparte tilsynelatende de yngste, det var ikke en irrasjonell nedslaktning i hans verden, det var en målrettet likvidering med et høyere mål for øye. Han fremsto ikke som å nyte drapene, han utalte selv at det var fryktelig, men at de var nødvendige for å nå målet. Man må forstå Breivik ut i fra hans egne motiver. Han handlinger som så er uforståelige, de er i normal målestokk ekstreme.

Hans aggresjon var ikke preget av det som er typisk for narsissister, det å påføre lidelse ved 100 knivstikk, eller å skyte noen hundre ganger for at den andre skal lide. Det å påføre andre lidelse f.eks. slik vi ser det i barnebortføringer der den ene forelder hindrer barnet kontakt med den andre, samværsabotasjer osv, er typiske uttrykk for slike foreldres skam, vonde følelser de gjennom sabotering projiserer over på den andre forelder.

De nyter å se den andre forelders lidelse og fortvilelse av å bli fratatt kontakten med sine barn. Og har et barn ytret seg til fordel for den andre forelder, da nyter de å se dette barnets lidelse i form av savnet etter den andre forelder.

De vet at de påfører andre lidelse, men når det ikke affekterer dem, ja da beviser de for alle at de mangler empati. Ikke bare i relasjon til den andre forelder, men også i relasjon til barnet. De er ekstremt egosentriske.

Dette blir meget tydelig i deres reaksjon om de selv trues med at barnet flyttes til den andre forelder. Da reagerer de ekstremt. Det er da det narsissistiske raseri i form av løgner om overgrep, voldtekt, vold osv fremsettes. De skyr ingen midler når de utsettes for trusler om slike tapsopplevelser, samtidig som de ikke har noen forståelse for den andre forelders eller barnets tapsopplevelser. Det er dette fravær av innsikt i andre som avslører deres egosentriske holdning og deres manglende empati.

Her er det **sadismen** kommer inn. Det å nyte fortvilelsen i den andre forelder og barnet, vel vitende om at de lider, er sadisme. Slike narsissister nyter å krenke andre slik de selv ble krenket i sin egen barndom. Slik muslimske fundamentalister nyter å krenke andres gudebilder, slik eksploderer de om noen krenker deres. Det handler om hevn, det handler om misunnelse, det handler om smerten ved et ødelagt Selv, som får utløp og "lindres" ved å se andre lide gjennom **sadistisk preger aggresjon**.

Undertrykkelse handler om sadistiske behov for å se den andre lide. Lidelsen er en straff for å ha satt seg opp mot narsissistens krav.